

ЗМІСТ

<i>Зимова сплячка</i>	5
<i>Серед книжкових полиць</i>	9
<i>Моя тимчасова зупинка</i>	13
<i>Спальний район</i>	16
<i>Спальний район</i>	21
<i>Плоть проти Дерева</i>	25
<i>Загадковий сніг</i>	29
<i>Дихай</i>	32
<i>Дерев'яне весілля</i>	36
<i>Пророки</i>	38
<i>Своє дитя</i>	41
<i>Дешеві піджаки</i>	44
<i>Матусі без дітей</i>	47
<i>Червона кімната</i>	50
<i>Мені не боляче</i>	54
<i>Сильні та Залежні</i>	57
<i>Ізоляція і доля</i>	60
<i>Лауреат</i>	65
<i>Кровні узи</i>	69
<i>Попіл</i>	80
<i>Френк Сінатра в моїй голові</i>	84
<i>Ляльки</i>	88
<i>Одне з двох</i>	94
<i>Фейк</i>	100
<i>Демони і люди</i>	105
<i>Божевільні</i>	111
<i>Привид</i>	115
<i>Колір її очей</i>	119

Зимова сплячка

Немає в житті нічого постійного, усе змінюється. Не те, щоб це було добре чи погано, проте сам факт змін породжує нові почуття. Зараз зима. Холод, спокій, тиша. Мене тішить думка, що я можу на власні очі побачити білосніжне диво, пірнути у снігопад з головою. Саме в такі моменти немає нікого й нічого, окрім тебе і зими. Вона нещадна до тих, хто лишився без домівки, окутує холодом з голови до ніг, учить цінувати тепло. Не лише домашнє, коли гріємось під ковдрою у шкарпетках, а й тепло рідної людини.

Не скажу, що я не люблю весну. Вона по-своєму чарівна, як будь-яка пора року. Та я до неї не готовий. Не хочу виходити із «зимової сплячки». Та й вибору особливо не маю.

— Славко, ну де ж ти? Ходімо скоріше на вулицю, парко стояти в одязі!

Надійка гукала брата, бо той, як завжди, довго збирався. Старша сестра ніколи не сердилася по-справжньому, а лишень вдавала, аби той не дуже розбалувався.

— Та йду я вже, йду, — Славко, на ходу вдягаючи синього светра, побіг до сестри, що чекала біля дверей. Сьогодні Надійка вдягла улюблену шапку з вушками, в якій вона нагадувала кумедне мишеня. Славко швиденько взувся, натягнув теплу куртку та синю шапку, куплену на початку сезону.

Надворі діти подивилися на небо, повністю оповите хмарами. Зимового сонця не було видно, проте мороз був поблажливий до тих, хто вирішив піти на прогулянку.

Славко і Надійка попрямували до лісу. Сніг під ногами наводив Славка на думку, що сусідські хлопчачки вже почали відчайдушну бійку сніжками, і не хотілось би обминати такі веселощі. На дітлахів вони не натрапили, натомість побачили Надійчиних подруг. Дівчата пішли попереду, розповідали, хто що вдягне на випускний,

а Славко плентався позаду. Він задивився на вкриту кригою річку.

Славко наблизився до річки. Мама з татом мільйон разів казали, що ступати на кригу небезпечно. Замерзла річка не для розваг. Втім, він не думав заходити далеко, берегом пройтися та й годі. Дівчата віддалялися, не звертаючи на хлопця уваги.

Славко ступив на кригу. Міцна ж мов камінь! Можна й далі пройтися, нічого не трапиться, а у разі чого, то плавати вміє. Ступаючи по кризі, Славко пригадав, що татко любить зимою рибалити, та жодного разу не взяв його з собою.

Славко озирнувся — далеченько зайшов. Уже середина річки. Ступаючи по запорошених снігом слідах, хлопець підійшов до лунки, яку напередодні зробили рибалки.

Славко почув тріск під ногами. Надійка саме озирнулася, щоб запитати братика, чи йому не холодно. Славко і справді не змерз. Ще тріск — і хлопець опинився у воді.

Буквально вчора я гуляв зимовим лісом, милувався сніжною красою, та мої роздуми порушив дитячий крик. Малий хлопчина провалився під кригу, я поспішив до нього, витягнув з лунки. Бідолаха увесь тремтів, просився додому, до мами.

Закутав малого у свою куртку, а поки ніс його на руках, він розпитував, чи до вподоби мені зимова риболовля. Проте мені було нічого йому відповісти. Адже моя остання риболовля мала відбутися ще в далекому дитинстві. Тато завжди обіцяв, що ми порибалимо разом, але так і не виконав обіцянку.

Серед книжкових полиць

Блукаючи серед книжкових полиць, Олена видивлялася щось легке і цікаве. За останній рік вона перечитала багато детективів і романів про кохання. У цей книжковий магазин Олена навідувалася частенько, цінувала чудову можливість поринути в життя поза реальністю. Та Олена приходила до книгарні не лише заради цікавих книжок.

Уже грудень, скоро Новий рік, як же швидко летить час!

Консультант Андрій зауважив, що сьогодні вона знову прийшла. Гарна, як завжди. Щойно зайшла до приміщення, посміхнулася йому, побачивши знайоме обличчя. За чотири місяці Андрій звик, що дівчина приходить щоразу перед вихідними. Допомогає їй вибирати книжки,

але цього замало. Скільки можна зволікати? Сьогодні він запросить дівчину на побачення.

Олена роздивлялася обкладинки та спостерегала за консультантом. Сором'язливий хлопець охоче розповідав про книжки, але не наважувався розмовляти про особисте. Може, вона помилилася, може, вона не цікавить його? Але короткі погляди Андрія говорили про інше.

Він дійсно не знав, з чого почати. Запропонувати піти в кіно? Запросити на каву до затишного столичного кафе? Коли Андрію запропонували роботу в книгарні, він і гадки не мав, що захоче познайомитися з гарненькою клієнткою.

Допомогу у виборі книги вважав особливим і важливим ділом. Література, як і будь-який твір мистецтва, впливає на особистість людини. Читаючи книги, люди думають, навчаються, мріють. Книги можуть змінити погляди, а зрештою і життя людини. Саме тому Андрій опинився тут, далеко від свого дому, в іншому місті, в іншій області. Бажання здобути самостійність – це ще не все. Важливіше знайти себе в цьому житті.

Сьогодні Олена зупинилася біля полицки з книжками Кідрука. Погортала, зловила схвальний погляд Андрія. Потім взяла детектив. Крута обкладинка із зимовою атмосферою.

«Темні таємниці» Кокотюхи. Саме те, що зараз потрібно. Глянула на хлопця, здалося, що він літає десь у хмарах. Принаймні вибрала чудову книгу. На сьогодні досить.

У магазин зайшов дідусь років семидесяти. На своїх змінах Андрій помічав його в історичному відділі. Він нечасто щось купував, враховуючи мізерну пенсію. Зате співрозмовник був приємний, ерудований. Цікаво розповідав про незнайомі сучасній молоді часи.

Дідусь підійшов до Андрія, потиснув йому руку. Розговорилися про новорічні свята, їхню значимість. Дідусь мовив:

– Впевнений, що не обов'язково чекати Нового року, понеділка або якогось знамення, щоб почати нове життя. Все залежить цілком і повністю від тебе. Повір старому, який вже не раз наступав на граблі. Будуй своє щастя щодня.

Дідусь пішов до улюбленого відділу погортати нові книжки. Андрій озирнувся, пошукав очима примітний червоний пуховик. Та Олена вже вийшла з книгарні. Може, просто не судилося, хто знає. Втім, не варто впадати у відчай. Так своє щастя точно не побудуєш, втішав себе Андрій.

Наступного дня в Андрія був вихідний, а Олені довелося повернутися до книгарні, бо залишила на касі рукавички. Оглянула торговий зал, не побачила хлопця з теплою посмішкою і зеленими очима. Тож забрала рукавички, вийшла надвір. Хотіла натягнути рукавички, та щось заважало. В одній рукавичці лежала молочна шоколадка. Молочна — її улюблена.